

[Justitsministeren.]

maa være, at Afgørelsen ligger hos Domstolene, og deres Afgørelse maa respekteres, hvis der ikke efter Domsafsigelsen skulde være fremkommet saadanne afgørende nye Oplysninger, at det skaber et andet Billede. Men Hovedregelen maa altsaa efter min Mening være, at Justitsministeren maa akkviescere ved Domstolenes Afgørelse.

Busch-Jensen: Det er forskellige Udtalelser af den højtærede Justitsminister, som giver mig Anledning til endnu nogle Bemærkninger. Den højtærede Minister polemiserede paa nogle Punkter mod det, jeg sagde i Gaar, og gjorde sig det meget let ved at rette sin Polemik mod Udtalelserne, idet han gav dem en Form, i hvilken jeg slet ikke har fremsat dem. Bruger man den Fremgangsmaade, kan man jo faa hvad som helst ud af det. Den højtærede Minister sagde f. Eks., at jeg havde udtalt, at det ikke var faldet mig i Øjnene, at nogle af Dommene var for strenge. Det sagde jeg, men jeg sagde det ikke saaledes, som den højtærede Justitsminister brugte Udtalelsen. Jeg har tværtimod sagt, at jeg er paa det rene med, at efter Lovens § 10 er der dømt strengere, end der nu dømmes, og ogsaa strengere, end der efter vor Opfattelse bør dømmes. Det, jeg sagde, var, at da vi i Udvalget fik det Materiale frem, som Ministeren ikke havde givet os ved Sagens Fremsettelse, nemlig den fuldstændige Redegørelse fra Ankenævnet for alle Ankesdomme, og havde gennemgaaet det, var vi af den Opfattelse, at den Praksis, som nu følges, gennemgaaende ikke giver Domme, der er strengere, end de skal være, og denne Opfattelse er ikke min alene, men, forstod jeg, hele Udvalgets, og den er Begrundelsen for, at man vendte sig mod § 2 i det fremsatte Lovforslag. Det var det, jeg sagde. Det, jeg har sagt, er noget helt andet end det, den højtærede Minister vil skyde mig i Skoene. Den højtærede Minister gjorde nogle Bemærkninger om, hvor strengt der vilde være blevet dømt, hvis Domstolene strikte havde fulgt Straffelovstillæggets Bestemmelse om et Minimum af 4 Aar. Jeg hører ikke til dem, der mener, at Domstolene har dømt mod Loven. Loven giver en almindelig Adgang til at gaa under de 4 Aar, naar formildende Omstændigheder gør sig gældende. Jeg har ved tidligere Lejligheder sagt, at det efter min Mening er urigtigt, naar man siger, at Domstolene har benyttet „en kunstig Fortolkning“ af formildende Omstændigheder for i mange Tilfælde at komme ned under 4 Aar. Man har sagt, at formildende

Omstændigheder efter almindelig Opfattelse er noget, der foreligger i den enkelte Sag, medens der i de Sager, det her drejer sig om, antages formildende Omstændigheder i Rækker af Tilfælde. Den Betragtning kan se bestikkende ud for dem, der ikke har tænkt sig om, men Forklaringen er den, at medens i andre Forhold Sager, der kommer for Kriminalretten, er enkelte, individuelle Sager, maa ifølge Sagens Natur efter Straffelovstillægget de allerfleste Sager komme i hele Serier. Hvis det viser sig, at den Virksomhed, der er udøvet af den første Marinevægter som Marinevægter, bringer Straffen ned til f. Eks. 1 Aar, fordi han har været ubevæbnet, og fordi der maaske i øvrigt findes formildende Omstændigheder, er det ikke mærkeligt, at en hel Mængde andre Marinevægttere, som derefter kommer for, og hvis Forhold ligger paa akkurat samme Maade, behandles paa samme Maade, men derved kommer det til at se ud, som om de formildende Omstændigheder her bedømmes af Domstolene anderledes end ved andre Sager. Men det er galt. Den Opfattelse er ikke rigtig.

Saa fremsatte den højtærede Minister en Række Betragtninger over det underlige i, at jeg i mine Bemærkninger til den foreslaaede § 3, Stk. 3, havde polemiseret mod Indførelsen af Datoen den 29. August; jeg skulde vist have haft en særlig Aversion mod Datoen den 29. August, og det skulde vise sig i sin hele Mærkelighed, naar den højtærede Minister oplyste, hvordan jeg selv i min Skrivelse til Rigsadvokaten netop havde nævnt Datoen den 29. August. Jeg havde nær sagt, at det er mig ubegribeligt, at man kan ræsonnere, som den højtærede Minister her gør. Jeg har dog efterhaanden hørt saa mange mærkelige Argumentationer fra den højtærede Minister, at jeg tror ikke, noget i den Retning undrer mig mere. Det, jeg sagde i Gaar, var, at vi var imod, at Datoen den 29. August indføres i Loven paa anden Maade, end den allerede er der. Det er dog noget ganske andet. Derfor er der ikke Skygge af Mærkværdighed ved, at den 29. August er nævnt i min Skrivelse til Rigsadvokaten, da jeg var Justitsminister. Det er klart, at den 29. August maa være nævnt der, fordi mit Cirkulære selvfølgelig bygger paa Loven, og den 29. August har sin Plads i Loven, nemlig i § 1. Ja, det er mærkeligt, at det skal være nødvendigt at gøre opmærksom paa den Slags Ting.

Den højtærede Minister talte ogsaa om min Stilling til „almen Tillid“. Jeg forstod hans Udtalelser med alle de Udenoms-